

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2013, č. j. MPSV-UM/7413/13/4S-VYK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2014, č. j. 41 A 97/2013 – 63,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2014, č. j. 41 A 97/2013 – 63, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Aleně Prchalové, Ph.D., advokátce se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **2 100 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Jihlavě, kontaktní pracoviště Jihlava (dále jen „úřad práce“), ze dne 21. 10. 2013, č. j. MPSV-UP/996028/13/AIS-ZDP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Úřad práce prvostupňovým rozhodnutím stanovil stěžovateli povinnost vrátit část vyplacené dávky, konkrétně část příspěvku na pořízení zvláštní pomůcky – motorového vozidla, ve výši 33 620 Kč.

[2] Krajský soud konstatoval, že částka poskytnutá ve výši 200 000 Kč na nákup motorového vozidla byla poskytnuta na zakoupení motorového vozidla, tak jak je tento pojem vymezen v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nikoliv však na pojištění vozidla, zákonné pojištění, první nákup pohonných hmot

a příslušenství k vozidlu, které stěžovatel uváděl v žalobě a dokládal správnímu orgánu příslušnými fakturami. Tyto náklady nelze považovat za náklady vynaložené na nákup motorového vozidla.

[3] Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že příspěvek na zvláštní pomůcku poskytnutý na pořízení motorového vozidla ve smyslu § 9 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o poskytování dávek“), nelze poskytnout na výdaje spojené se zaplacením dalších služeb a pořízení dalšího příslušenství do auta s výjimkou povinné výbavy (zimní pneumatiky a rezerva).

[4] Vzhledem k tomu, že motorové vozidlo bylo pořízeno za částku 166 380 Kč spolu s povinnou výbavou, má stěžovatel povinnost částku 33 620 Kč vrátit, což je částka, která představuje rozdíl mezi částkou 200 000 Kč, která mu byla poskytnuta na nákup motorového vozidla, a částkou 166 380 Kč, za kterou bylo motorové vozidlo včetně povinné výbavy zakoupeno.

[5] Žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Namítá, že rozhodnutím ze dne 23. 4. 2013, č. j. MPSV-UP/417029/13/AIS-ZDP, mu přiznal úřad práce příspěvek na zvláštní pomůcku (motorové vozidlo) bez dalšího upřesnění. Výrok tohoto rozhodnutí proto považuje za nepřesný a nesrozumitelný.

[8] Přesnější určení účelu příspěvku neobsahuje ani odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Rozhodnutí sice obsahuje poučení, to se však zabývá převážně časovými údaji, nikoli však bližším vymezením účelu použití zvláštního příspěvku.

[9] Ukládá-li správní orgán svým rozhodnutím povinnost nebo přiznává právo, měly by být tyto specifikovány ve výroku rozhodnutí. V hodnocení správních orgánů, jakož i krajského soudu, byla zcela opomenuta právní teorie členění věci, resp. posouzení co je věcí, její součástí a jejím příslušenstvím.

[10] K otázce výroku se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 9. 5. 2007, č. j. 3 Ads 50/2006 – 29, jehož právní věta zní: *Správní orgán je oprávněn a povinen zvážit při svém rozhodování využití i jiného výkladu než jen doslovného jazykového výkladu. Dojde-li pak na základě různých výkladových metod k odlišným závěrům, musí aplikovat takový výklad, který vedle samotného znění předpisu zohledňuje rovněž širší souvislosti jeho přijetí, zejména pak jeho účel.*

[11] Formulace „pořízení motorového vozidla“ či „motorové vozidlo“ umožňuje široký výklad, pod který lze zahrnout i výdaje vynaložené na rozšíření záruky, montáž frekvenčního modulu, odpuzovače škůdců, komplexní pojištění vozidla a první nákup pohonných hmot do vozidla. Krajský soud bez dalšího konstatoval, že jde o příslušenství věci, aniž by se zabýval dělením věcí z občanskoprávního hlediska.

[12] Všechny tyto náklady byly vynaloženy proto, aby bylo vozidlo funkční. Zakoupené předměty rozšiřují a doplňují vybavenost vozidla tak, aby mohlo být stěžovatelem, zejména

pokračování

vzhledem k jeho zdravotnímu stavu a jeho sociální situaci, bezpečně používáno. Zakoupené předměty samy o sobě, tj. bez toho, aby byly používány spolu s vozidlem, ztrácejí jakýkoliv význam.

[13] Správní orgán stěžovatele nepoučil a žádnou bližší specifikaci, na co je oprávněn poskytnutý příspěvek použít, v rozhodnutí neuvedl. Správní orgán nesplnil svoji základní poučovací povinnost.

[14] Podle § 9 a § 10 zákona o poskytování dávek se příspěvek poskytuje v základním provedení, které osobě vzhledem k jejímu zdravotnímu postižení plně vyhovuje a splňuje podmínku nejmenší ekonomické náročnosti. Rozporované náklady jednoznačně řeší a souvisejí s eliminací dalších dopadů do sociální oblasti stěžovatele v případě vzniku škody, nezbytnosti oprav a úprav, a s přihlédnutím k místním poměrům (poškození vozidla lesními škudci). Rozporované náklady plní i sociální charakter příspěvku.

[15] Je proto zcela legitimní namítat, že správní orgán stěžovatele řádně nepoučil o možnostech a rozsahu využití příspěvku.

[16] Správní orgány nemohou uplatňovat extenzivní či zužující výklad práva. Dle Ústavního soudu ani zásada obecné vázanosti právním řádem neumožňuje pouhou mechanickou a formalistickou interpretaci a aplikaci práva, nepřihlížející k celkovému kontextu právního řádu ani hodnotám, na nichž je založen. Správní orgány mají v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami přihlížet ke skutečnému smyslu a účelu právní úpravy.

[17] V posuzované věci je lpěno na doslovném znění právního předpisu a nejednoznačném výroku rozhodnutí. Správní orgán sice vyřešil žádanou problematiku v návaznosti na zdravotní a sociální poměry, nespécifikoval však přesně rozsah a možnost vynaložení poskytnutých prostředků a ani stěžovatele v tomto smyslu nepoučil. Situaci je proto nutno zohlednit v celkovém kontextu a rozhodnutí o vrácení částky 33 620 Kč v celém rozsahu zrušit.

[18] Poslední kasační námitka směřuje do výše odměny přiznané ustanovené zástupkyni. Krajský soud nesprávně podřadil hodnotu úkonu právní pomoci pod § 8 odst. 2 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), neboť se nejedná o vlastní rozhodování o přiznání či nepřiznání nároku v oblasti sociálního pojištění, ale o rozhodování dle soudního řádu správního ve věci nesprávně vydaného rozhodnutí podle správního řádu.

[19] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je z části důvodná.

[21] Námitky směřující do neurčitosti výroku, kterým byl stěžovateli přiznán příspěvek na nákup motorového vozidla ve výši 200 000 Kč (rozhodnutí ze dne 23. 4. 2013, č. j. MPSV-UP/417029/13/AIS-ZDP), byly poprvé uplatněny až v kasační stížnosti a jsou proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné. Nebyly-li totiž tyto námitky vzneseny v řízení před krajským soudem, nemůže se jimi zabývat ani Nejvyšší správní soud, který ke kasační stížnosti přezkoumává právě rozsudek krajského soudu. Současně se nejedná o námitky, ke kterým by měl soud přihlížet z úřední povinnosti.

[22] Ze soudního spisu soud ověřil, že v žalobě stěžovatel namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení účelu příspěvku poskytovaného na nákup motorového vozidla. Je přesvědčen, že tento příspěvek zahrnuje také výdaje na „úpravu a přípravu vozidla“, protože jde o výdaje související s jeho pořízením (srov. čl. VIII žaloby).

[23] K žádosti stěžovatele ze dne 30. 1. 2014 mu byla k ochraně jeho práv (zejména k sepsu repliky k vyjádření žalovaného) soudem ustanovena zástupkyně. Tato se také účastnila ústního projednání věci. Ve svém vyjádření k replice žalovaného ze dne 19. 3. 2014 zástupkyně doplnila a rozhojnila žalobní argumentaci v tom smyslu, že sporné náklady lze dle jejího přesvědčení zahrnout pod pojem „motorové vozidlo“, protože rozšiřují a doplňují vybavenost vozidla, tak, aby jej mohl stěžovatel bezpečně používat. K vozidlu náleží i věci, které jsou nezbytné k jeho užívání z hlediska příslušných právních předpisů (např. zimní pneumatiky). Vynaložené výdaje samy o sobě ztrácejí funkčnost i smysl, což dále blíže zdůvodnila. Měla také za to, že z § 9 a § 10 zákona o poskytování dávek vyplývá, že stěžovatel, jakožto osoba zdravotně postižená, má možnost si automobil vzhledem ke svému zdravotnímu stavu upravit, a že jím vynaložené náklady splňují nejmenší ekonomickou náročnost.

[24] K tvrzení žalovaného ve vyjádření, že stěžovatel byl náležitě poučen o povinnosti vrátit poskytnuté prostředky, nepoužije-li je v plné výši na zakoupení zvláštní pomůcky, uvedla, že správní orgán stěžovatele o možnostech a rozsahu využití příspěvku, nepoučil. Stěžovatel nebyl poučen ani pro případ autohavárie či odcizení vozidla. Sporné náklady, proto nemohou jít k tíži stěžovatele.

[25] Krajský soud konstatoval, že motorové vozidlo je definováno v zákoně o silničním provozu. Pod tento pojem nelze zahrnout náklady na služby spojené s jeho provozem, jako je prodloužení záruční lhůty, uzavření havarijního pojištění, nákup pohonných hmot. Dále konstatoval, že pod tento pojem nelze zahrnout ani příslušenství k vozidlu, doložené příslušnými fakturami, a to s výjimkou povinné výbavy. Tato úvaha není nijak blíže rozvedena.

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého nelze pod pojem „motorové vozidlo“ zahrnout náklady vynaložené na služby související s provozem motorového vozidla, byť je tento závěr na samé hranici přezkoumatelnosti.

[27] Zákon o poskytování dávek osobám zdravotně postiženým upravuje příspěvky na mobilitu a na zvláštní pomůcku. Tyto příspěvky nemají za cíl kompenzovat náklady na péči o adresáty ani zlepšení jejich zdravotního stavu, ale jde o účelově vázané příspěvky, které jsou při splnění zákonem stanovených podmínek určeny na konkrétní pomůcky. V případě příspěvku na mobilitu jde o kompenzaci zvýšených nákladů na mobilitu - tj. dopravu zdravotně postižené osoby. V případě příspěvku na zvláštní pomůcku jde o jednorázovou úhradu zvláštních pomůcek (kompenzační pomůcky, pořízení motorového vozidla, zvláštní úpravy motorového vozidla nebo bytu), které nejsou hrazeny z veřejného zdravotního pojištění (tj. věcné dávky v nemoci jsou z rozsahu této dávky vyloučeny).

pokračování

[28] Příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na zakoupení motorového vozidla je peněžitou dávkou poskytovanou osobám se zdravotním postižením určenou ke zmírnění sociálních důsledků jejich zdravotního postižení a k podpoře jejich sociálního začleňování. V tomto případě jde navíc o dávku přiznávanou na základě individuálních potřeb zdravotně postižené osoby.

[29] Podle § 9 a § 10 zákona o poskytování dávek se příspěvek na zakoupení motorového vozidla poskytne osobě starší 3. let, která splňuje zdravotní indikace stanovené v příloze uvedeného zákona a která se opakovaně v kalendářním měsíci dopravuje a je schopna řídit motorové vozidlo nebo je schopna být převážena motorovým vozidlem.

[30] Výše příspěvku se stanoví s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmu žadatele a k příjmu osob s ním společně posuzovaných podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům. Maximální možná výše příspěvku na nákup motorového vozidla činí 200 000 Kč.

[31] Podle § 9 odst. 13 zákona o poskytování dávek stanoví seznam druhů a typů zvláštních pomůcek určených osobám s těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí, na jejichž pořízení se poskytuje příspěvek, prováděcí právní předpis.

[32] Tímto prováděcím předpisem je vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 11. 2011, č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením.

[33] Mezi zvláštní pomůcky vyjmenované ve vyhlášce, patří mj. motorové vozidlo (viz čl. IV uvedené vyhlášky) a úprava motorového vozidla (úpravy vyžadující montáž, např. ruční ovládání, usnadňování nastupování, nakládání vozíku, viz čl. I. uvedené vyhlášky).

[34] Právní úprava výslovně rozlišuje mezi příspěvkem na nákup motorového vozidla a příspěvkem na jeho úpravu. Byl-li stěžovateli poskytnut příspěvek na pořízení motorového vozidla a nikoli příspěvek na jeho úpravu, nelze z něj hradit náklady související s úpravou vozidla.

[35] Náklady stěžovatelem vynaložené na rozšíření záruky a komplexní pojištění vozidla ostatně ani nejsou náklady na úpravu vozidla, ale náklady na služby související s jeho provozem, které v žádném případě nelze zahrnout pod pojem „motorové vozidlo“.

[36] Obdobně nelze pod pojem „motorové vozidlo“ zahrnout náklady vynaložené nákup pohonných hmot. Pohonné hmoty jsou náklady vynaloženými na samostatnou věc, která je sice stěžovatelem určena k užívání spolu s motorovým vozidlem, nejedná se však o věc, která tvoří jeho součást, a kterou by bylo možné podřadit pod pojem „motorové vozidlo“. Z občanskoprávního pohledu, kterého se zástupkyně stěžovatele dovolává v kasační stížnosti, jde o příslušenství k motorovému vozidlu.

[37] Dle § 120 odst. 1 zákona č. 40/1964 občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), který se na projednávanou věc vztahuje, jsou příslušenstvím věci, které náleží vlastníku věci hlavní a jsou jí určeny k tomu, aby byly s hlavní věcí trvale užívány. Příslušenství věci je v první řadě vždy samo věcí v právním smyslu, příslušenstvím je totiž pouze z hlediska svého funkčního určení, zatímco součástí (která není věcí) je s věcí spojena fyzicky.

[38] Součástí věci je dle § 120 odst. 1 občanského zákoníku vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila.

[39] Znehodnocení věci nelze chápat pouze v úzkém slova smyslu, tedy jako zničení či alespoň podstatné poškození věci hlavní při oddělení součásti, ale rovněž ve smyslu snížení hodnoty, funkčnosti či estetičnosti. V této souvislosti lze odkázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1105/2003, dle kterého lze za součást motorového vozidla považovat instalační sadu, jež je svoji povahou určena k vybavení automobilu, pokud by jejím vynětím došlo ke zhoršení vzhledu palubní desky. V takovém případě by vydání instalační sady nepřicházelo v úvahu, neboť ve smyslu § 126 odst. 1 občanského zákoníku nelze uložit povinnost vydat věc, která se zabudováním do věci jiné stala její součástí.

[40] Tímto pohledem lze za součást motorového vozidla považovat např. příčné držáky na kola, zámek řadicí páky, vestavěnou GPS. Jedná se o věci, které, pokud dojde k jejich oddělení od věci hlavní, dojde k jejímu znehodnocení, ať již funkčnímu či estetickému. Takové požadavky by mohl splňovat i odpuzovač škůdců či frekvenční modul, které byly do zakoupeného vozidla prokazatelně zamontovány (při ústním jednání dne 22. 10. 2014 byl vyslechnut svědek, bratr stěžovatele, který mj. uvedl, že do vozidla byl zakoupen a zamontován odpuzovač škůdců; montáž frekvenčního modulu prokazuje ve spisu doložená faktura), to však pouze za předpokladu, že by jejich následným odmontováním došlo ke znehodnocení věci ve shora uvedeném smyslu.

[41] Touto otázkou se krajský soud nezabýval a bez jakéhokoli bližšího odůvodnění konstatoval, že se jedná o příslušenství věci, které nelze pod pojem „motorové vozidlo“ zahrnout. Tímto postupem zatížil krajský soud své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[42] Krajský soud zcela pominul namítané nedostatky v poučovací povinnosti úřadu práce, které ve svém vyjádření uplatnila v reakci na vyjádření žalovaného soudem ustanovená zástupkyně. Není tedy zřejmé, zda považuje tyto námítky za opožděné nebo je pouze opomenul věcně vypořádat.

[43] Námitka nesprávně přiznané odměny není důvodná. Předmětem sporu v řízení před správními soudy je účel příspěvku na zvláštní pomůcku, resp. povinnost vrátit část účelově vázané sociální dávky, zákonem určené ke zmírnění sociálních důsledků zdravotně postižených osob. Jedná se o spor ve věci dávky sociálního zabezpečení. Podle § 9 advokátního tarifu se za tarifní hodnotu v oblasti sociálního zabezpečení považuje částka 5 000 Kč. Podle § 7 advokátního tarifu činí sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z této tarifní hodnoty 1 000 Kč. Krajskému soudu proto nelze ohledně výše odměny přiznané ustanovené zástupkyni nic vytýkat.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je z části důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto zrušil a věc v odpovídajícím rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první, s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[45] O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

[46] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 4. 2 2014, č. j. 41 A 97/2013 - 25, pro řízení o žalobě ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

[47] Byť Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení, je povinen zároveň rozhodnout o odměně a úhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně stěžovatelky, které dle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanovené zástupkyně sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s., o níž má dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v případě náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti po zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu rozhodovat v dalším řízení krajský soud.

[48] Ustanovená zástupkyně provedla ve věci dva úkony právní služby, a to sepsal kasační stížnosti jakožto písemného podání nebo návrhu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku. Soud proto ustanovené zástupkyni přiznal odměnu za dva úkony právní služby, když za první úkon náleží odměna ve výši 1 000 Kč [§ 7 bod 3. a § 9 odst. 2 advokátního tarifu, zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu)]. Za doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku po zahájení řízení o kasační stížnosti náleží odměna ve výši jedné poloviny z 1 000 Kč, tj. 500 Kč [§ 7 bod 3. a § 9 odst. 2 advokátního tarifu, zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu)], protože tento úkon sice výslovně není zmíněn v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, který jmenuje úkony s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny, nicméně písm. a) tohoto ustanovení za takový úkon považuje návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení, Ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu následně stanoví, že *za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší*. Návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné, a proto soud přiznal odměnu ve snížené podobě.

[49] Soud dále rozhodl o nepřiznání odměny ani náhrady hotových výdajů za doloženou další poradu s klientem, protože podaná kasační stížnost byla téměř doslovnou kopií vyjádření zástupkyně k replice žalovaného, a proto se nejednalo o důvodně vynaložený náklad (*a contrario* § 60 odst. 1 s. ř. s.).

[50] Zástupkyně soudu nedoložila, že by byla plátkyní daně z přidané hodnoty.

[51] JUDr. Aleně Prchalové Ph.D., se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 2 100 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu